

[Kurt Hansen.]

ikke vil begynde at lægge den overenskomstsmæssigt fastsatte løn til grund for det arbejde, der bliver anvist fra den offentlige arbejdsanvisnings side. Det har jeg aldrig påstået. Jeg var jo inde på, hvad der kunne komme til at gælde inden for minimumsområdet.

Ingomar Petersen (RV):

Jeg er enig med hr. Bay i, at billige bemærkninger ikke nogen steder er særlig hensynsfulde. Men jeg vil gerne have lov at sige til hr. Bay, at det kan måske være vanskeligt af og til for os andre, men jeg synes nok, at et præsidiummedlem burde lægge endnu større bånd på sig selv for at varetage tingets værdighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Ændret arbejdsdeling mellem arbejdsformidlingen og de dertil knyttede statslige og kollegiale organer m.m.).

(Lovforslag nr. 139. Fremsat 12/3 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Normann Andersen (S):

Når en lov har virket i et stykke tid, er det ikke unaturligt, at der stilles forslag om visse forbedringer, og det er netop det, der nu sker ved dette forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v., hvor man ønsker en tydeligere arbejdsdeling imellem arbejdsformidlingen og andre nært beslægtede organer.

De fleste steder har arbejdsformidlingen utvivlsomt klaret sine opgaver godt på en lang række områder, men det kan vel ikke undgås, at der er mennesker eller organisationer, der synes, det kan gøres endnu bedre. Det skal man ikke være ked af, og ej heller behøver det at betragtes som en negativ kritik, men mere som en håndsregning til at gøre en lov så effektiv og god som muligt. Netop i tilfældet her ser vi organisationer forsøge at være med til et sådant stykke arbejde ved at fremkomme med ideer til forbedringer, og det synes jeg vi skal hilse med tilfredshed.

Det er også med tilfredshed, jeg konstaterer, at arbejdsministeren så forholdsvis hurtigt lader disse ideer konkretisere i lovbestemmelser, samtidig med at han stort set følger de af det arbejdsmarkedspolitiske udvalg fremførte anvisninger, anvisninger gående ud på, at såvel landsarbejdsnævnet som de lokale arbejdsmarkedsnævne får større beføjelser, og beføjelser der uden tvivl vil medvirke til, at en kraftig aktivitet vil finde sted til gavn for såvel den enkelte som hele samfundet.

Ikke mindst i disse år med visse arbejdsmæssige vanskeligheder betyder initiativ og samarbejde umådelig meget. Det skal derfor være mit håb, at dette lovforslag, hvis indhold kan give både initiativ og samarbejde et skub i den rigtige retning, vil få en forholdsvis hurtig behandling i dette ting, så ikrafttrædelsesdatoen den 1. oktober i år kan holdes.

Egentlig kunne der tales meget om dette lovforslags bestemmelser, men jeg vil her nøjes med at berøre et par af områderne. Først på det lokale plan, hvorfra man ifølge oplysningerne i bilag 2 til lovforslaget giver udtryk for stærke ønsker om, at lokale arbejdsmarkedsnævne bør være mere med i arbejdet, hvor det f.eks. drejer sig om egnsudvikling, forstået på den måde at nævnet i god tid får kendskab til eventuelle projekter, så en vurdering fra nævnet kan finde sted og en eventuel indflydelse kan gøres gældende. Det kunne jo være, at de lokalt valgte havde tanker og ideer, der kunne forbedre et projekt, ligesom følelsen af, at der blev handlet hen over hovedet på lokale organisationer, kunne blive formindsket.

Et nærmere samarbejde parterne imellem

[Nørmann Andersen.]

kan også have sin store betydning, hvor det drejer sig om kommunalpolitiske eller statslige beslutninger om igangsættelse af større bygge- og anlægsarbejder, idet arbejdskraftsituationen jo altid påvirkes af sådanne arbejder, og det kan komme til at virke uheldigt, såfremt noget sådant igangsættes, hvor arbejdskraften egentlig burde anvendes andre steder, og hvor et initiativ måske allerede er taget. Man må derfor forstå, at en gensidig orientering kan have sin store betydning, og det behøver absolut ikke at være utidig indblanding.

Endvidere er det tanken med lovforslaget, at landsarbejdsnævnet får et mere direkte medansvar og medindflydelse på forbruget af arbejdsformidlingens midler til de forskellige opgaver. Der er for mig ikke nogen tvivl om, at dette ansvar vil medføre, at de valgte medlemmer derved vil føle sig mere engageret, hvilket igen vil medføre en større udadvendt aktivitet. Flere opgaver kan blive taget op og måske løses på en mere tilfredsstillende måde. Negative kræfter kan selvfølgelig påstå, at de her omtalte lovændringer er en beskæring af arbejdsformidlingens område. Hertil vil jeg sige, at jeg tværtimod opfatter ændringerne som en styrkelse og en hjælp i arbejdsformidlingens daglige arbejde.

Ganske vist er det noget nyt, der skal forsøges, men da alle parter må være interesseret i, at opgaver, der passerer arbejdsformidlingen og de dermed beslægtede organer, bliver løst på en tilfredsstillende måde, er det min tro, at det positive og åbne samarbejde, der er nødvendigt herfor, vil være til stede. I modsat fald kan man jo ikke forvente, at det nye system vil leve op til de gode tanker, der ligger bag forslaget.

I øvrigt tror jeg, at den medleven, der er nødvendig både for at få loven til at virke og at få de valgte nævnsmedlemmer engageret i de aktive opgaver, forstærkes ved bestemmelsen om, at nævnene nu skal vælge deres formand, idet man herefter vil kunne vælge virkelig interesserede personer, personer, der kender til problemerne, og som er i stand til at skabe aktivitet omkring sig, så ikke alt ender i snak omkring de gode ideer.

Ydermere vil det virke animerende, at nævnsmedlemmerne får mere indflydelse

såvel på det budgetmæssige område som ved det løbende forbrug af tilstillede midler, hvilket jo også er det arbejdsmarkedspolitiske udvalgs mening.

Der er for mig ikke nogen tvivl om, at når arbejdsministeren så positivt er gået ind for de nye tanker på baggrund af den erfaring, den eksisterende lovgivning har givet, ja, så har han givet anledning til, at forholdene på disse områder vil blive betydeligt forbedret. Det er vi meget tilfreds med i den socialdemokratiske gruppe, og vi tilsiger en meget velvillig udvalgsbehandling.

Johan Philipsen (V):

Jeg skal på venstres vegne give tilsagn om en velvillig udvalgsbehandling. Jeg finder ingen grund til at fremhæve specielle ting hverken fra fremsættelsestalen, fra lovforslaget eller fra de meget udførlige bemærkninger.

Forslaget er jo født af ønsket om bedre samarbejde lokalt imellem arbejdsmarkedsnævnene og arbejdsformidlingen og på landsbasis i ønsket om et bedre samarbejde mellem arbejdsdirektoratet og landsarbejdsnævnet. Forslaget er også født i nogen grad af personer, der følte, de havde for lidt at samarbejde om. Når lovforslaget bliver gennemført, får de jo dette ønske opfyldt, og — føjer jeg til — så følger dermed også automatisk en forpligtelse til at få dette samarbejde til at fungere bedst muligt.

Må jeg så kun yderligere føje til, at enhver ændring i hidtil værende organisationsformer jo altid kræver omtanke, også fordi vi hver for sig har haft erfaringer for ændringer, der ikke altid førte til det, som ændringerne har til formål: at tingene skulle glide lettere og ikke tungere, end de gjorde i forvejen. Den anden ting, at flere personer nu bliver involveret i afgørelserne, har jo både en positiv og en negativ side.

Må jeg til sidst udtale det ønske, at de personer, der nu får lejlighed til at være mere engageret i løsningen af opgaverne, må føle sig forpligtet deraf.

Jeg har nogle ganske enkelte mere sekundære spørgsmål, som jeg skal tillade mig at stille i udvalget. Og så vil jeg kun til sidst fremhæve det, der i øvrigt står meget korrekt i bemærkningerne, skrevet med småt, et sted: nødvendigheden af en central bud-

[Johan Philipsen.]

getmæssig styring. Det være sagt således, at ingen kan misforstå den større frihed, der ved lovforslagets gennemførelse gives dem.

Bay (FP):

Så vidt jeg kan se, kan fremskridtspartiet ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse, men jeg skal gerne tilstå, at de mange, mange paragraffer og henvisninger til den ene lov efter den anden på grund af arbejdspresset har gjort det umuligt for mig at tage fuldstændig stilling; derfor skal jeg kun tilsige en nogenlunde velvillig behandling i udvalget.

Ingomar Petersen (RV):

Ved en ændret arbejdsdeling mellem arbejdsformidlingen og de dertil knyttede statslige og kollegiale organer kan man sige og mene, det er rigtigt, at der har været rettet megen kritik mod arbejdsformidlingen, siden vi fik den ændrede arbejdsmarkedslovgivning. Det er nok også rigtigt, at der er ting at rette; ting, der gøres for omstændeligt, bør naturligvis forenkles.

Vi kan være enige i, at der som foreslået af den arbejdsgruppe, der henvises til i et bilag til lovforslaget, foretages en nøje gennemgang af de enkelte arbejdsformidlingsfunktioner. Den opfattelse er udbredt og nok ikke ganske forkert, at der er alt for meget papir i systemet. Der må kunne arbejdes meget enklere, end det har været tilfældet. Sker det, vil den megen kritik efter min opfattelse forstumme.

Med hensyn til den del af forslaget, der tilsigter at overføre en del af kompetencen fra arbejdsdirektoratet og arbejdsformidlingen til landsarbejdsnævnet og de lokale arbejdsmarkedsnævne, vil vi fra radikal side ikke undlade at gøre opmærksom på, at det jo stadig er ministeren, der har det parlamentariske ansvar, det er stadig arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet, der skal kunne gribe ind i de konkrete sager, som det står i bemærkningerne til lovforslaget.

Den rådgivende opgave, nævnene har både på landsbasis og på det lokale plan, skal de have lov til at udvikle; de skal have lov til at finde tid til at finde den rigtige form. Det er ikke noget, der kan ske gennem hverken et cirkulære eller et diktat.

Det lyder meget godt, at nævnene skal

have større indflydelse på budgetlægningen. Hvad kan der egentlig konkret komme ud af det? Lønningerne til medarbejderne aftales centralt; her kan der ikke være meget at gøre. Hvis man først lokalt i nævnene skal til at udarbejde budgetter eller være med til dette og derefter sende forslagene til landsarbejdsnævnet og de så skal retur igen til de lokale for endelig at sendes til ministeriet som den virkelige godkendende instans, er vi fra radikal side bange for, at lovforslaget kan give anledning til øget og berettiget kritik, fordi dette medfører endnu mere papir. Men det er ting, som vi skal drøfte i udvalget.

Vi vil ikke afvise noget, men vi er positivt kritiske.

Der er også i lovforslaget forslag om at lade de nuværende formænd for nævnene, både landsarbejdsnævnet og de lokale arbejdsmarkedsnævne, afløse af, om jeg så må sige, folkevalgte. Det lyder meget rigtigt, men det er jo på nuværende tidspunkt arbejdsdirektøren, der er formand for landsarbejdsnævnet, og jeg er for så vidt uforstående over for ønsket om en ændring her.

Vi må fra radikal side meget skarpt vende os mod tanken om at indføre honorarer for formand og medlemmer af landsarbejdsnævnet. Mig bekendt blev der på et absolut nærliggende område afskaffet honorarer for 3-4 år siden. Jeg vil gerne gentage, at det efter vor opfattelse er forkert at ville genindføre ben. Ved bensaning i 1970 fjernedes netop disse honorarer på flere felter inden for arbejdsmarkedet. Det kan ikke være rigtigt at genindføre dem. Det vil ske ved at give formændene for nævnene løn, og som det fremgår af bemærkningerne, vil der også blive tale om løn eller honorarer til forretningsudvalgene.

Vi anser særlige honorarer, hvor det ikke er absolut nødvendigt, for en uskik, og fremfor at indføre nye honorarer burde vi afskaffe dem i de tilfælde, hvor lønnede embedsmænd får særligt honorar for at være formænd.

Jeg vil gerne slutte med at spørge arbejdsministeren, om det ikke er tilfældet, at statseksaminatorer, eksempelvis amtmandene som formænd for arbejdsmarkedsnævne, får udbetalt et engangsvederlag pr. år, samt bede ministeren oplyse, hvilken størrelse disse vederlag ligger på.

Burgdorf (KF):

Det konservative folkeparti vil være velvillig stemt over for dette forslag, netop fordi vi har forstået, at hensigten med det er et bedre samarbejde, undgåelse af kompetencestridigheder og større effektivitet. Det er jo gode ting, og hvis man kan opnå dem, vil vi være med til det.

Det er jo også to gode organisationer, der har anbefalet dette lovforslag, som egentlig ved gennemlæsning virker temmelig kompliceret; det gælder ikke mindst bemærkningerne til lovforslaget. Jeg kan egentlig ikke forstå, at der skal så mange bemærkninger til for at forklare det. På mig virker det noget i retning af viel Geschrei und wenig Wolle.

Men lovforslaget er udmærket, vi kan gå ind for det, som det er, og vi vil gerne drøfte det i udvalget. Ministeren siger, at der er ingen penge i det, men der er dog det men ved det, som også hr. Ingomar Petersen nævnte, at der er nogle lønninger og nogle honorarer, og hvor meget det beløber sig til, er der ingen forklaring på; det synes jeg nok vi gerne skulle have opklaret, om ikke her, så i udvalget.

Henning Philipsen (SF):

Vi ser positivt på dette forslag i hovedtrækkene. Men jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning om arbejdsmarkedsnævnens placering i det hele taget. Vi så meget gerne, at arbejdsmarkedsnævnene f. eks. fik en tilsvarende funktion og beføjelse for den sags skyld, som arbejdsmarkedsnævnene har i Sverige. Så vidt jeg er orienteret, er det således, at arbejdsmarkedsnævnene i Sverige har, jeg tror man godt kan sige en afgørende indflydelse på, om der kommer byggeri i gang, hvad der skal laves i de pågældende områder, set i forhold til den forhåndenværende arbejdskraftkapacitet, maskinkapacitet, og i det hele taget under hensyn til hvordan den pågældende egn eller det pågældende område skal udbygges.

Det er et synspunkt, som jeg for så vidt godt ville slå et slag for i forbindelse med dette lovforslag, for mig forekommer det at være rimeligt, at arbejdsmarkedsnævnene i de enkelte områder — så kan man diskutere, om sammensætningen eller det geografiske område er den rigtige på nuværende tidspunkt, det skal jeg ikke sige noget be-

stemt om — fik en særdeles afgørende indflydelse på, hvordan tingene kommer til at udvikle sig i de pågældende områder.

Med disse få ord skal jeg tilsige et positivt udvalgsarbejde.

Poul H. Møller (KrF):

Da vor ordfører fortsat er forhindret i at være til stede, skal jeg på kristeligt folkepartis vegne tilsige en saglig behandling af det foreliggende forslag i udvalget.

Det er ikke nemt lige at overskue alt, hvad der er indbefattet i forslaget, men jeg mener at kunne se, at man ved at give mere kompetence til dem, som har problemerne tæt inde på livet: arbejdsmarkedsnævnene og landsarbejdsnævnet, skulle kunne forenkle arbejdsgangen, og at det i hvert fald skulle kunne være til hjælp for arbejdsmarkedets i øjeblikket så store problemer med arbejdsløshed osv.

Hvad der ellers ligger, jeg havde nær sagt gemt i forslaget, er ikke nemt lige at overskue, men som sagt tilsiger vi en saglig drøftelse i udvalget.

Jørgen Jensen (DKP):

Tanken om at tage nævnene op til drøftelse og ændre dem og give dem større beføjelser er vi positivt indstillet over for, men i anledning af bemærkningerne under I., hvor der står der „Med udgangspunkt i den kritik, som arbejdsformidlingen gennem de senere år har været genstand for“, og med henvisning til de bemærkninger, som kom fra ministeren under behandlingen af det foregående forslag, må vi sige, at man kan få den tanke, at lovforslaget her har til hensigt ligesom at cementere den nuværende ordening og afbøde den kritik, der har været af visse negative sider i arbejdsformidlingens virke, ved at ændre på arbejdsmarkedsnævnene. Jeg må altså gentage også under behandlingen af dette forslag, at forsøg på at gøre anvisning til noget neutralt og dermed også arbejdsmarkedsnævnets arbejde og virksomhed til noget neutralt, er ikke muligt. Deri afspejles også den interessekonflikt, som eksisterer på arbejdsmarkedet.

Men vi er velvilligt indstillet over for arbejdsmarkedsnævnene, hvis de påtager sig opgaver, som må tages op; der er en række positive opgaver: erhvervsanalyser, spørgsmålet, som også tidligere ordførere har peget

[Jørgen Jensen.]

på, om at de fik beføjelser også ved igangsætning af arbejder osv. Der er også administrationen af støtteordninger til industrien; her var det måske nødvendigt at tale om mere kontrol på dette område, end man gør, af hensyn til de ledige. Der er mange andre områder, hvor nævnene kunne få yderligere beføjelser, og hvor det var gavnligt at give dem.

Men vi må altså sige, at så længe der er knyttet anvisning og kontrol til arbejdsformidlingen, så længe har vi en angst for, at også disse foreslåede ændringer vil være med til at cementere denne ordning; derfor vil vi i udvalget fremkomme med de nødvendige forslag om ændringer, som vi mener skal til for at forhindre, at noget sådant bliver tilfældet.

Kurt Hansen (VS):

Det lovforslag, vi behandler nu, er jo netop, som hr. Jørgen Jensen lige var inde på, med til at cementere de faktiske forhold i forhold til arbejdsformidlingen. Det er naturligvis noget, som vi ikke kan gå ind for, det har jeg redegjort for under den forrige forhandling. Men jeg synes samtidig, at der i dette lovforslag er nogle tendenser, som for mig kan virke lidt uhyggelige, nogle tendenser, der går ud på at give landsarbejdsnævnet en medbestemmende, en medansvarlig indflydelse i stedet for det, som hidtil har været dets opgave: at være et rådgivende organ. Det er klart, at selv om landsarbejdsnævnet har været et rådgivende organ, har det naturligvis øvet indflydelse, derom skal der ikke herske nogen tvivl, men det er lige så klart, at når man søger at udvide de beføjelser, de muligheder, de ansvarsområder, som landsarbejdsnævnet har, er det et led i den integreringstendens, som vi har omtalt flere gange heroppefra. Det er en integreringstendens, som går 4, 5, 6 år tilbage, ja, helt tilbage til det økonomiske råd for den sags skyld, hvor man begyndte at bruge de borgerlige eksperter til ikke blot at sidde og føre decideret arbejdsgiverpolitik, men også til at påvirke LOs topforhandlere i forhold til de såkaldte samfundsøkonomiske hensyn, der måtte tages i den retning. Men det er klart, som sagt, at vi mener da, at det er meget uheldigt med disse statslige integreringstendenser i hele det faglige apparat,

i alt hvad der foregår på arbejdsmarkedet. Vi mener selvfølgelig, at tingene bør foregå ved, at man søger at finde frem til et resultat ved at forhandle sig frem til det, og hvis man ikke kan det, må man drage konsekvensen af det.

Vi vil gå imod den ændring, der er lagt op til her, med akkurat den samme begrundelse, som de konservative gav for at ville gå ind for den, netop at der her er tale om et decideret samarbejde, og at effektiviteten skal udvikles. Men hvad er det for et samarbejde, der skal udvikles, og hvad er det for en effektivitet, der skal udvikles? Det er myten om, at nu er klassekampens dage for alvor forbi, og den tror vi altså ikke rigtig på. Det passer ikke rigtig til en socialistisk opfattelse af de ting.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Må jeg først sige tak for de mange positive udtalelser, der er kommet omkring dette lovforslag. De betænkeligheder, der er givet udtryk for, tror jeg personlig er helt ubegrundede. Det, der tilstræbes med dette forslag, er at sikre både på landsplan og ude i de lokale områder en mere aktiv medvirken, en mere aktiv arbejdsmarkedspolitik for at nå frem til, at man virkelig får et, skal vi kalde det gennemsigtigt arbejdsmarked, sådan at der er den nødvendige koordinering af private, kommunale og andre initiativer, som alt sammen foregår med henblik på at sikre den størst mulige beskæftigelse og sikre, at man ikke laver noget i én kommune, som er i direkte modstrid med det, som man gør i en anden kommune, selv om man måske har de bedste motiver. Det er det, der er hovedhensigten med dette forslag, og jeg kan ikke begribe, at nogen kan nære betænkeligheder ved den udbygning, der her er tale om.

Det er da klart, som hr. Ingomar Petersen sagde, at selv om man giver landsarbejdsnævnet større ansvar, større medbestemmelse, større kompetence, er det alligevel ministerens ansvar til syvende og sidst, og det kan jeg da kun bekræfte helt og fuldt.

Hvad der kan komme ud af medbestemmelsesretten omkring budgetterne, er det også meget svært at begynde at specificere, både når det drejer sig om landsarbejdsnævnets virksomhed, og når det drejer sig om de lokale arbejdsmarkedsnævn. Lad mig for de

[Arbejdsministeren.]

lokale arbejdsmarkedsnævns vedkommende blot nævne, at opgaverne kan være vidt forskellige i de forskellige amter. Vi har egnsudviklingsområder og højt industrialiserede områder, hvor opgaverne er vidt forskellige, hvor arbejdet skal tilrettelægges på forskellig vis, og hvor de arbejdsopgaver, som de enkelte skal udføre, er forskellige. Jeg mener, at da det drejer sig om, at arbejdsmarkedets parter, altså både fagbevægelsen og arbejdsgiverne, er med i dette arbejde — de kender problemerne og har dem inde på livet — så kan der kun komme noget godt ud af dette.

Vi har afskaffet amtmændene som formænd for amtsrådene. Hvorfor skulle man så ikke også gå det skridt videre i demokratisk retning at lade de forskellige nævn selv vælge deres formand, sådan at man får sikkerhed for, at man får den bedst egnede til formålet?

Spørgsmålet om vederlag til arbejdsmarkedsnævnenes formænd blev rejst. Jeg tror nok, de får et beskedent vederlag. Jeg vil gerne have lov til at give nærmere oplysninger om det i arbejdsmarkedsudvalget. Jeg har ikke de konkrete tal her.

Hr. Henning Philipsen var inde på spørgsmålet om at give arbejdsmarkedsnævnene endnu større beføjelser, således som de har i Sverige. Nu kan den arbejdsmarkedsstyrelse, man har derovre, slet ikke sammenlignes med de forhold, vi har her i landet, og man har i alle tilfælde ikke været villig til indtil nu at give bemyndigelser ud i samme grad, som man har gjort i Sverige.

Hr. Jørgen Jensen spurgte, om lovforslaget havde til hensigt at cementere den nuværende ordning. Det har til hensigt, hvilket også klart fremgår af forslagets bemærkninger, at forbedre den nuværende ordning, at forbedre mulighederne for at skabe en mere effektiv arbejdsmarkedspolitik.

Men som sagt, jeg takker for den overvejende tilslutning. De andre ting, som har været nævnt, kan vi drøfte i arbejdsmarkedsudvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (*Nathalie Lind*):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tinglysning af kapitalværdistigninger på jord og faste ejendomme som en offentlig prioritet [af Knud Jespersen m. fl.]

(Lovforslag nr. 121. Fremsat 7/3 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

Det fremsatte lovforslag svarer i det væsentlige til det forslag, som medlemmer af det kommunistiske parti fremsatte i sidste folketingssamling, og som blev afvist såvel af den daværende finansminister som af de fleste ordførere.

Lovforslaget går i korte træk ud på, at der af al fast ejendom skal svares en ny afgift, der tinglyses på ejendommen som prioritet til det offentlige. Afgiften skal så beregnes som forskellen mellem på den ene side den offentlige vurdering ved 15. almindelige vurderinger og på den anden side kommende vurderinger eller salgssummer og med et fradrag, der svarer til den almindelige prisstigning i samfundet.

Formålet med lovforslaget er at bremse den del af inflationen, der skyldes belåning af kapitalgevinster i fast ejendom, og at modvirke de forskydninger i formuefordelingen, som opstår under inflation. Disse formål ser jeg gerne fremmet. Jeg vil godt tilføje, at det er et væsentligt problem, der røres ved, men det er ikke et velegnet forslag, der ligger på bordet fra kommunisterne.

For det første er lovforslaget trods de ændringer, der er sket i forhold til forslaget sidste år, stadig uklart på en række punkter. Jeg kan således nævne, at der ikke er bestemmelser for, hvorledes de prioriteter, der tinglyses, skal stilles i prioritetsordenen, og reglerne om afgiftens beregning er meget dunkle, hvilket gør det meget vanskeligt at